

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dany Mazákové a soudkyň JUDr. Miluše Krejzlíkové a Mgr. Martiny Nyplové ve věci žalobce **DELTA ZETA, s.r.o.**, IČ 472 82 878, se sídlem Polní 724/5, Rumburk, zast. JUDr. Miloslavem Noskem, advokátem se sídlem Nádražní 24, Semily, proti žalovanému [REDACTED], nar. [REDACTED] bytem [REDACTED], [REDACTED], zast. Mgr. Michalem Strofem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, za účasti vedlejších účastníků na straně žalobce Kooperativa pojišťovna a.s., Vienna Insurance Group, IČ 471 16 617, se sídlem Templová 747, Praha 1 a na straně žalované Česká pojišťovna a.s., IČ 452 72 956, se sídlem Spálená 75/13, Praha 1, o zaplacení 27.220,90 Kč s přísl., k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Semilech ze dne 26. 9. 2014, č. j. 83C 101/2011-198, **t a k t o :**

I. Rozsudek okresního soudu se v části výroku I, již byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci 14.875 Kč s 8% úrokem z prodlení ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010 se 7,75% úrokem ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, se 7,5% úrokem ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012 a 7,05% úrokem ročně od 1. 1. 2013 do zaplacení, nejdéle však do 31. 12. 2014 a dále v každém kalendářním pololetí v němž trvá prodlení žalovaného ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou platné pro první den příslušného kalendářního pololetí zvýšené o sedm procentních bodů, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku, **p o t v r z u j e .**

II. V části výroku I, již byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci 12.346 Kč s příslušenstvím z této částky, se rozsudek mění tak, že žaloba **s e z a m í t á**.

III. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení před okresním soudem 17.400 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalovaného.

IV. Žalobce je povinen nahradit České republice – na účet Okresního soudu v Semilech náklady řízení vzniklé státu před okresním soudem 7.987 Kč a žalovaný 2.386 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

VI. Žalobce i žalovaný jsou povinni nahradit České republice – na účet Krajského soudu v Hradci Králové náklady státu, a to každý 1.436,50 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem okresní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 27.220,90 Kč s tam uvedeným příslušenstvím do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I). Žalobu o zaplacení 36.932,10 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok II). Žalobci uložil povinnost nahradit žalovanému náklady řízení 4.865,70 Kč, vedlejšímu účastníku na straně žalovaného 812,80 Kč (výrok III), znalci Ing. Jiřímu Dvořákovi přiznal znalečné 834,30 Kč (výrok IV) a dále rozhodl, že účastníci jsou povinni nahradit České republice na účet Okresního soudu v Semilech náklady řízení ve výši 10.373,30 Kč a to žalobce spolu s vedlejším účastníkem na straně žalobce společně a nerozdílně ve výši 5.964,60 Kč a žalovaný spolu s vedlejším účastníkem na straně žalovaného společně a nerozdílně ve výši 4.408,60 Kč, oba do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok V). Po provedeném dokazování okresní soud uzavřel, že dne ■■■■■.2009 došlo mezi vozidlem žalobce a žalovaného k dopravní nehodě, při níž bylo mimo jiné poškozeno vozidlo žalobce. Účastníci nehody o ní bezprostředně po nehodě nese-psali zápis, popis děje byl sepsán až následující den po nehodě a je podchycen ve spise policie. Ta nezjistila žádné upotřebitelné stopy, oba účastníci nehody se v popisu nehodového děje značně odlišovali a ani policii se při provedeném šetření nepodařilo zjistit přesný průběh

děje a případné zavinění některého z účastníků na vzniku nehody. Z toho důvodu byla policií věc odložena. Rozpor ve výpovědích obou účastníků nehody a v jejich rozdílných postojích se nepodařilo odstranit ani pomocí znaleckého posudku, když znalec nebyl právě pro nedostatek potřebných stop schopen jednoznačně dovodit, jaké bylo postavení vozidel v době střetu, z údajů, které měl k dispozici, bylo možno dovodit pouze to, že k nehodě mohlo dojít oběma způsoby, které řidiči popisovali. Po právní stránce pak soud uzavřel, že věc je nutno posoudit podle občanského zákoníku účinného do 31.12.2013 (viz § 3028 odst. 3 z.č. 89/2012 Sb., dále jen o.z.). Vysvětlil, že jak žalobce, tak žalovaný byli provozovateli vozidel, proto jejich případnou odpovědnost je třeba posoudit podle § 427 a násl. obč. zák., když znalec nevyloučil odpovědnost ani jednoho z účastníků. Podle § 431 obč. zák. se jedná o vypořádání dvou provozovatelů dopravních prostředků, kteří odpovídají za škodu podle účasti na způsobení vzniklé škody. Okresní soud dovodil, že míra účasti žalobce a žalovaného na způsobené škodě je v poměru 70 : 30, když v jednání žalovaného spatřoval vyšší míru porušení jeho právní povinnosti, a to jet v pravém jízdním pruhu - toto porušení pravidel silničního provozu považoval za převažující příčinu vzniku škody. Jelikož však také počínání [redacted] neodpovídalo jeho povinnostem, když se pokoušel objet žalovaného zčásti jízdou mimo vozovku, posoudil soud míru účasti žalobce na vzniklé nehodě ze 30 %. Podle míry účasti na způsobené škodě pak bylo rozhodnuto o nákladech státu i o nákladech řízení (§ 138 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 2 o. s. ř.).

Proti tomuto rozsudku se žalovaný v zákonné lhůtě odvolal, a to konkrétně proti výroky I, III a V. Namítl, že okresní soud na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním (odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. e/ o. s. ř.). Z provedených důkazů, konkrétně ze spisu policie a ze znaleckého posudku plyne, že se nepodařilo jednoznačně stanovit, zda kolize byla způsobena vybočením vozidla žalovaného vlevo, či naopak vozidla žalobce vpravo, že přestupek spáchala určitá osoba a nebylo lze dovodit průběh děje ani případné zavinění některého z účastníků na vzniku nehody. Z uvedeného plyne, že z provedených důkazů bylo možné zjistit pouze to, že nelze určit příčinu střetu motorových vozidel a tím ani jejich míru účasti na vzniku škody. Skutková zjištění okresního soudu, že z převážné části zavinil nehodu žalovaný, tedy nemají oporu v provedeném dokazování. S ohledem na to, že účast na způsobení škody, tedy příčina vzniku škody, nebyla v posuzovaném případě v průběhu dokazování zjištěna, měl soud žalobu zamítnout. Skutečnost, že žalovaný vjel bez vážného důvodu na levou stranu vozovky, přestože neměl v úmyslu nikam odbočit, ani se nejednalo o vozovku s více jízdnímu pruhu, totiž mohla, ale nemusela být jedinou příčinou, případně jednou z příčin vzniku škody. Z pouhé skutečnosti, že došlo k porušení právní povinnosti (což ovšem žalovaný popírá, když na předmětné vozovce objížděl nerovnosti a snažil se tak předejít vzniku škodu na jeho motorovém vozidle) navíc nelze dovodit, že případné porušení povinnosti bylo alespoň jednou z příčin vzniku škody. Stejně tak skutečnost, že žalobce při předjížděcím manévru nečekaně zjistil překážku a zabočil vpravo, čímž došlo ke střetu, mohla, ale nemusela být jedinou příčinou, případně jednou z příčin vzniku škody. Dále žalovaný namítl, že rozsudek považuje za překvapivý. Po celou dobu řízení před soudem prvního stupně byly zjišťovány příčiny vzniku škody a poté, kdy bylo zjištěno, že příčinu určit nelze (ze znaleckého posudku), nelze tedy dovodit ani účast na vzniklé škodě, předpokládal žalovaný, že žaloba bude zamítnuta. Z toho důvodu netvrdil ani neprokazoval skutečnosti významné pro posouzení toho, zda porušil povinnost danou ustanovením § 11 zákona č. 361/2000 Sb.,

o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů ani skutečnosti týkající se stavu vozovky v místě před vybočením. Žalobci však částečně vyhověl, když dospěl k závěru, že podstatnou příčinou vzniku škody byla skutečnost, že žalovaný vjel bez vážného důvodu na levou stranu vozovky. Účastníci však nebyli poučeni dle § 118a odst. 2 a 3 o. s. ř., aby v potřebném rozsahu zejména žalovaný doplnil vylíčení rozhodných skutečností a případně navrhl důkazy k jejich prokázání, proto soud prvního stupně řízení zatížil jinou vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Ze všech uvedených důvodů navrhl žalovaný, aby rozsudek byl v napadených výrocích zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl potvrzení rozsudku v napadených výrocích, a to z jeho správných důvodů. Připomněl rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25Cdo 1783/2011, podle něhož v případě středu provozu nebo dvou a více provozů jde o objektivní odpovědnost, při níž je rozhodující účast, kterou měli provozovatelé na způsobení vzniklé škody. Skutečnost, zda některý z provozovatelů při střetu dvou nebo více provozů škodu zavinil, není sama o sobě významná a může být při posuzování právního vztahu a obsahu i rozsahu závazku hodnocena jen v souvislosti s hodnocením všech faktorů objektivní povahy. Podle žalobce ke střetu provozů nepochybně došlo, takže nároky obou zúčastněných provozovatelů na náhradu škody jsou dány. Při aplikaci § 431 obč. zák. je tedy třeba určit, zda míra účasti obou provozovatelů je stejná, nebo zda existuje nějaký důvod k tomu, aby míra účasti některého byla vyhodnocena jako vyšší. To znamená, že z uvedeného důvodu nemůže být žaloba o náhradu škody ze střetu provozů téměř nikdy zamítnuta zcela (jak se domáhal žalovaný).

Na základě odvolání žalovaného odvolací soud jej vyzval ke sdělení rozhodných skutečností, resp. navrzení důkazů k prokázání toho, jaký byl stav vozovky v době a místě kolize vozidel.

Na to žalovaný reagoval tak, že na komunikaci byly překážky ve smyslu § 16 zákona č. 361/2000 Sb. (tzv. lívance), což jsou zvláštní okolnosti, které bránily žalovanému jet při pravém okraji vozovky (viz § 11 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.). Tyto „záplaty“ (nikoli „díry“, jak uváděl původně) lze nepochybně považovat za překážky v provozu na pozemních komunikacích. Jedná se o výrazné nerovnosti, které byly přítomny na vozovce v době a místě vzniku škodní události a které byl žalovaný oprávněn objet zleva. Naproti tomu vozidlo žalobce nemělo žalovaného v danou chvíli předjíždět.

Odvolací soud doplnil dokazování opětovným výslechem svědka [REDAKCE], z něhož zjistil, že žalovaného od vidění znal, měl jej za slušného člověka, věřil mu. Oba účastníci dopravní nehody v době střetu pospíchali, tak se domluvili, že „to vyřeší odpoledne“. Svědek v tom neviděl žádný problém, byl si jist pravdivostí své verze.

Dále svědek uvedl, že žalovaný se odmítl na místo dostavit v době, kdy svědek řešil věc s policií, proto za ním jeli na dvůr k jeho domu. Policie udělala fotografie, ze kterých plyne, že v době srážky bylo jeho vozidlo 180 cm před vozidlem žalovaného. Z toho byl učiněn policií záznam, podle kterého nehodu zavinil žalovaný. Zápis údajně oba účastníci nehody podepsali, ale poslední strana zápisu, která byla pro výsledek stěžejní, se ztratila a k zápisu nebyla přiložena. Poslední strana protokolu se prostě nenašla. Svědek se proto

obrátil na Obvodní oddělení Policie [REDAKCE], [REDAKCE] a dále na Policejní prezidium, přičemž soukromý dojem svědka jen ten, že [REDAKCE] pochází z té samé obce jako žalovaný, a proto se zřejmě znají. Poslední strana protokolu se nikdy nenašla.

Poté odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek stejně jako řízení, které jeho vydání předcházelo, a to z odvolatelem uplatněných odvolacích důvodů stejně jako z důvodů, které v odvolání výslovně uvedeny nebyly (§ 205 odst. 2 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání je zčásti důvodné.

Předně lze souhlasit s námitkou žalovaného o tom, že rozhodnutí okresního soudu bylo překvapivé. Při posledním jednání ve věci okresní soud vyzval žalobce k doplnění tvrzení o průběhu dopravní nehody, když neměl za to, že míra účasti žalovaného na způsobené škodě je taková, jakou tvrdí žalobce. Žalobce tak neučinil, přesto soud žalobě zčásti vyhověl.

Další pochybení okresního soudu je třeba spatřovat v tom, že dospěl k nesprávnému skutkovému zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování. Ačkoliv nebyly zjištěny žádné použitelné stopy, nebyl sepsán bezprostředně po nehodě protokol, k dopravní nehodě nebyla přizvána policie a nebylo tedy možné určit příčinu vzniku škody, určil okresní soud míru účasti žalovaného a žalobce na dopravní nehodě v poměru 70 : 30. Dovedil, že žalovaný, aniž k tomu měl pádný důvod, nejel při pravém okraji vozovky a porušil tak ustanovení § 11 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, a to přesto, že ze znaleckého posudku plyne, že se celá záležitost mohla odehrát tak, jak tvrdí žalobce i žalovaný. Míru účasti žalobce pak určil 30 % s tím, že i on porušil pravidla silničního provozu, když se pokoušel objet vozidlo žalovaného jízdou mimo vozovku. Za situace, kdy by skutečně žalovaný při jízdě postupoval tak, jak tvrdí (což provedeným dokazováním nebylo vyloučeno a důkazní břemeno v této věci tížilo žalobce), tedy dal levou směrovku a po předchozím zjištění, že za ním nejede jiné vozidlo, objel vyspravenou vozovku v levém jízdním pruhu, zatímco žalobce jel vysokou rychlostí a nestačil zareagovat na manévr žalovaného, nelze dovést vyšší míru účasti žalovaného na způsobené škodě. Takové počínání nelze podle názoru odvolacího soudu považovat za porušení ustanovení § 11 odst. 1 z.č. 361/2000 Sb., když navíc nebylo zjištěno, že (i kdyby se o pochybení jednalo) bylo příčinou vzniku škody. Za stávající skutkové situace, kdy nelze zjistit, jak se dopravní nehoda odehrála, tedy jaká je účast toho kterého z provozovatelů na způsobení vzniklé škody, je pak třeba vyjít z ustanovení § 431 obč. zák., resp. ustálenému výkladu tohoto ustanovení, podle něhož, nelze-li zjistit přesnou příčinu škody, je míra účasti každého z provozovatelů 50 %. V obou případech jde o odpovědnost objektivní, takže své odpovědnosti se nemůže provozovatel zprostit, jestliže škoda byla způsobena okolnostmi, které mají svůj původ v provozu. Jinak se odpovědnosti zprostit jen, jestliže prokáže, že škodě nemohlo být zabráněno, ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze požadovat (§ 428 obč. zák.), což tvrzeno ani prokazováno nebylo. Svědek [REDAKCE] sice v řízení před odvolacím soudem uvedl, že dle protokolu policie, který byl sepsán den po nehodě, byl jednoznačným „viníkem“ nehody určen žalovaný, ale poslední strana protokolu se údajně ztratila vinou policisty, který se zná se žalovaným. Tuto část výpovědi svědka nemá odvolací soud za prokázanou, když se jedná o tvrzení, které nebylo jinými důkazy potvrzeno a svědek je nepochybně na šetření dopravní

nehody zainteresován. Odvolací soud tedy uzavírá, že míra účasti každého z provozovatelů na dopravní nehodě činí 50 %.

Z obsahu spisu je zřejmé, že škoda na vozidle žalobce, která vznikla v souvislosti s dopravní nehodou, činila 97.895 Kč a pojišťovnou žalobce mu bylo vyplaceno 88.757 Kč (rozdíl činí 9.137 Kč).

Pojištění v rozhodné době upravoval zákon č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě, ve znění k 31. 12. 2009, dále jen „zákon“. Podle § 33 zákona vzniklo-li v souvislosti s hrozcí nebo nastalou pojistnou událostí oprávněné osobě, pojištěnému nebo osobě, která vynaložila zachraňovací náklady, proti jinému právo na náhradu škody nebo jiné obdobné právo, přechází výplatou plnění z pojištění toto právo na pojistitele, a to až do výše částek, které pojistitel ze soukromého pojištění oprávněné osobě, pojištěnému nebo osobě, která vynaložila zachraňovací náklady, vyplatil. Podle § 32 odst. 1 písm. b/ téhož zákona se zachraňovací náklady rozumí účelně vynaložené náklady, které pojistník vynaložil na zmírnění následků již nastalé pojistné události. Podle § 32 odst. 2 má pojistník proti pojistiteli právo na náhradu zachraňovacích nákladů a na náhradu škody, kterou utrpěl v souvislosti s činností uvedenou v odstavci 1. Shora citované ustanovení § 33 zakotvuje tzv. postižní právo pojistitele, jehož podstatou je přechod práva pojištěného (poškozeného) na náhradu škody vůči škůdci na pojistitele. Předpokladem je, že pojistitel poskytl pojistné plnění a že pojištěný měl v té době právo na náhradu škody proti tomu, kdo ji skutečně způsobil; k této zákonné cesi se nevyžaduje žádný právní úkon, dochází k ní okamžikem poskytnutí pojistného plnění a pojistitel tím vstupuje do postavení poškozeného vůči škůdci. Poté, co poškozený uplatnil u pojistitele nárok na pojistné plnění a pojistitel plnění poskytl, nemůže už nikdo z účastníků přechod práva na náhradu škody vůči odpovědné osobě ovlivnit (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2001, sp. zn. 25Cdo 2599/1999, publikovaný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. C 765). V rozsahu, v němž právo na náhradu škody přešlo z poškozeného na pojistitele, již poškozený není věcně aktivně legitimován k uplatnění práva na náhradu škody proti osobě za škodu odpovědné (škůdci).

Pojistné plnění z majetkového pojištění však nemusí vždy představovat celou skutečnou škodu. Dojde-li k situaci, kdy pojistitel z majetkového pojištění uhradí jen část škody, přejde na něj právo na náhradu této části škody, ve zbývajících částech neuhrazené škody zůstává pojištěnému (poškozenému) právo na její náhradu vůči škůdci. Skutečnou škodou je i škoda spočívající v tom, že poškozený vynaložil náklady na vypůjčení věci, která má nahradit věc v důsledku poškození dočasně nepoužitelnou, ve srovnání s náklady na užití poškozené věci (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 1990, sp. zn. 1Cz 86/90, publikovaný pod č. 7/1992 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). Jedním z nezbytných předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu podle občanského zákoníku je existence vztahu příčinné souvislosti mezi právní skutečností, za níž se odpovídá a škodou, a to bez ohledu na to, zda jde o odpovědnost založenou na principu presumovaného zavinění (§ 420 občanského zákoníku) nebo odpovědnost bez zřetele na zavinění. Není pochyb o tom, že střet provozu vozidel žalobce a žalovaného byl skutečností, bez níž nedošlo ke vzniku škody žalobce spočívající v nákladech na náhradní vozidlo. Vznik této škody se primárně odvíjí od střetu provozů, tedy i zde je nutné postupovat podle § 431 obč. zák. I zde se jedná o škodu způsobenou provozem dopravních prostředků (viz § 428 obč. zák.).

Z provedeného dokazování plyne, že škoda, která měla žalobci dopravní nehodou vzniknout a která nebyla uhrazena pojišťovnou, činí 38.887 Kč, přičemž z toho škoda na vozidle činí 9.137 Kč a půjčovné za náhradní automobil, který žalobce použil v době, kdy poškozené vozidlo bylo podrobena opravě, činí 29.750 Kč. Z částky 9.137 Kč, tj. škody na vozidle, bylo přiznáno žalobci okresním soudem 70 %, tj. 6.395,90 Kč. Z částky tvořící půjčovné bylo žalobci okresním soudem přiznáno 70 %, tj. 20.825 Kč. Předmětem odvolacího řízení se tak stalo 27.220,90 Kč (6.395,90 + 20.825). S ohledem na jiný závěr učiněný odvolacím soudem o míře účasti žalobce a žalovaného na vzniklé škodě (každý 50 %) je tedy žalovaný povinen nahradit žalobci polovinu z půjčovného, které vůbec nebylo pojišťovnou žalobce řešeno, když se jedná o odůvodněné náklady za půjčení téhož typu a tovární značky vozidla (tj. polovina z částky 29.750 Kč činí 14.875 Kč). Co do této částky s příslušenstvím byl rozsudek potvrzen dle § 219 o. s. ř. Ohledně zbývajících 5.950 Kč byl nárok zamítnut se závěrem, že je dána odpovědnost žalovaného pouze v rozsahu 50 %. I ohledně dalšího okresním soudem přiznané částky 6.395,90 Kč nezbylo, než rozsudek okresního soudu změnit a žalobu v této části zamítnout (§ 220 odst. 1 písm. b/ - výrok II.). Škoda na vozidle totiž byla žalobci nahrazena pojišťovnou – vedlejším účastníkem na straně žalobce. Jelikož míra účasti obou byla stanovena odvolacím soudem na 50 % a vedlejší účastník z titulu havarijního pojištění zaplatil žalobci 88.757 Kč, pak za situace, kdy celková škoda na vozidle, která souvisela s dopravní nehodou, byla ohodnocena částkou 97.895 Kč, byla ze strany vedlejšího účastníka uhrazena částka vyšší než 50 % (ta v daném případě činí 48.947,50 Kč). V rozsahu, v němž právo na náhradu škody přešlo z poškozeného na pojistitele, již poškozený není věcně aktivně legitimován k uplatnění práva na náhradu škody proti osobě za škodu odpovědné (škůdci).

Jelikož byl rozsudek okresního soudu změněn, muselo být znovu rozhodnuto i o nákladech řízení před soudem prvního stupně (§ 224 odst. 3 o. s. ř.). V řízení před okresním soudem žalobce požadoval 64.153 Kč a jeho úspěch byl dán pouze v rozsahu 14.875 Kč; úspěch žalobce je dán v rozsahu 23 %, neúspěch představuje 77 %. Lze proto uzavřít, že žalobce je povinen hradit náklady řízení žalovanému v rozsahu 54 % (77 % - 23 %). Náklady žalovaného v prvostupňovém řízení činí 32.223 Kč, jak je správně v rozsudku vypočetl okresní soud, 54 % představuje částka 17.400 Kč.

V poměru úspěchu a neúspěchu pak bylo účastníkům uloženo nahradit náklady České republiky, které vznikly v řízení před okresním soudem, tedy žalobce 77 % a žalovaný 23 % (§ 138 odst. 1 o. s. ř.). Náklady státu v prvostupňovém řízení činí 10.373 Kč, z toho 77 % tvoří 7.987 Kč a 23 % 2.386 Kč.

O nákladech řízení před odvolacím soudem bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o. s. ř., v odvolacím řízení byl předmět řízení dán částkou 27.220,90 Kč, úspěch a neúspěch obou účastníků byl v podstatě shodný, žalobce byl úspěšný co do částky 14.875 Kč a žalovaný co do částky 12.346 Kč. Odvolací soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok V).

Ve stejném poměru, tj. každý 50 % pak bylo rozhodnuto o nákladech státu, které vznikly v odvolacím řízení a které tvoří celkem 2.873 Kč, jež byly vyplaceny z titulu

svědečného. Každý z účastníků je proto povinen zaplatit 1.436,50 Kč. Lhůta k plnění byla určena dle § 160 odst. 1 o. s. ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. d/ o. s. ř. ve znění do 31. 12. 2013 – viz čl. II bod 2 z.č. 293/2013 Sb.).

V Hradci Králové dne 23. června 2015

JUDr. Dana Mazáková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

